

Дарована Кров Ратує Життя

Від часу, як почалася інвазія Європи — потреба кровної плязми зросла удвоє. Кожної днини не один і не два, а десятки повітряних шпиталів літаків та цілі кораблі причаляють до берегів Англії з вантажем нещасних жертв наступу на Європу. Бо таке вже неволимиме право війни: за велику перемогу треба платити високою ціною. Чимало воєнних цвинтарів вспіло вже вирости до цього часу на полях Нормандії та по долинах Італії. Та булиб вони в двоє більші, якщоб на ратунок раненим не спішила лікарська допомога з такою цілющою зброєю у руках, як нею є кровна плязма.

Але у багатьох людей, з жіноцтвом на чолі, проявляється якийсь неоправданий ляк перед самим забігом дарування крові, який спиняє їх у виконанні цього великого патріотичного обов'язку. Здержує їх від того просто звичайний ляк перед болем, подібний до цього, що опановує людиною, коли у неї треба вирвати болячого зуба. Трапляється теж, що люди, які дарували кров, з простої чванькуватості та охоти показати себе героєм — представляють другим процедуру давання крові як велику хірургічну операцію.

Прочитаймо, що пише про свої перші відвідини у станиці АЧХреста та дарування крові одна жінка, якою теж опанувала нервозність та ляк перед незною процедурою. Вона подала свої враження до одного магазину у тій цілі, щоб переконати заляканих, як безосновною є їх здержливість, та як непростимим занедбанням це, що не можуть зважитися на хвилину невидгоди ради цього, щоб вратувати когось від смерті.

“Цілий рік я готовилася до цього, щоб дарувати пайнту своєї крові, і все находила якісь оправдання та вимівки, щоб відволічи цю подію. Але коли одної днини могого чоловіка покликали до військової служби — я побачила, що дальше зволікати годі. Це він, людина мені найблища та найдорожша може бути тою жертвою, яку кров з моєї жили вирве з об'ємів смерті.”

“Я пішла найблищого ранку до станиці АЧХреста — мимо всего зденерована, і дріжучим голосом відповідала на питання піклунки. Вона звеліла мені сісти на лавці, де вже чекала черга людей, і мною опять тоді опанував ляк та охота втечі. А я остала лиш тому, що черга посувалася швидко, і за хвилину я найшлася перед другою піклункою, яка взяла мою нагортку та суконку, зодягаючи мене в заміну у білий плащ”

“Я перейшла через точні оглядини та відповідала на ряд питань щодо минулого стану мого здоров'я. Усе відбувалося спокійно, без поспіху, з довірям, і воно додало мені дещо відваги. Після цього мені веліли йти до великої кімнати виповненої вщерть ліжками, з флашками та рурками біля кожного. Підійшла піклунка, веліла мені лягати на пусте ліжко, і заповіла, що на хвилину-дві стисне мою руку гумовим паском. Правду сказала! Перетязане рамя стерпло і напухло, а в одній хвилині я почувала легке вколєння голки, і пасок попустив”

“Чи це увесь біль? — питала я здивована. Але хоч піклунка потвердила мій здогад — я у одній хвилині почувала ослаблення та попросила амонії. Піклунка подала її негайно, і додала від себе: “Ще лиш дві хвилини держить себе відважно, щоб мож було дістати цілу пайнту крові. Хтось так страшенне буде її потребувати!”

“І у цьому моменті я рішилась, що дам не лиш цю одну пайнту крові, але ще багато більше. Пятнайцять минут пізніше я встала з ліжка, бо удари мого живчика були опять сильні та правильні. У другій кімнаті ми пили каву, і там я теж довідала, що ледви п'ятьох на сто даруючих треба тверезити амонією, так як воно було у мене. І що ці рідкі випадки є лиш вислідом нервового подразнення та неоправданого ляку, а не фізичного ослаблення чи болю”

“Стиснене паском рамя та легке вколєння щлилькою. Це все. І воно може вратувати життя конаючій людині. Я вий-

Новинки з Жіночого Світу

Покінчили з надуживанням жіночої праці у стейті Нью Йорк. Впроваджено там у життя закон про Рівну Платню, і стейтовий департамент праці проголосив, що принесе він хосен звич мільйони працюючих на терені стейту жінок. Від хвилини обов'язування приписів закону ріжниць в платні за працю більше не можуть бути уосновувані такою причиною, як приналежність до жіночого пола. Закон гарантує, що в стейті Нью Йорку жінка діставати-ме таку саму платню, як мущина, коли виконує однакову з ним працю. Не обіймає він тим домашньої прислуги, фермерських робітниць та декілька родів праці, які пояснення закону подрібно вичисляють.

Мадам Чян-Кай-Шек тяжко нездужає і з поручення лікарів полишила Китай та літаком прибула до Бразилії. Нервове вичерпання, безсонність та небезпечна недуга шкіри склалися на такий стан її здоров'я, що його у горячому кліматі Китаю годі було лікувати. Пані Чян-Кай-Шек прибула на поручення лікарів до Ріо де Жанейро у товаристві своєї сестри, а остане там поки не виздоровіє. Після цього полетить літаком у Англію, а як подає преса, ця подорож буде мати політичні цілі. Надіються, випаде вона на осінь.

Українські жінки католицької віри, як доносить “Вінніпег Фрі Пресс”, взяли ініціативу у скоординуванні воєнної допомогової праці, яка ведеться по-

шла зі станиці з цією певністю, що поверну там ще не раз і не два, поки війна не скінчиться. Поверну тому, щоб мати цю свідомість, що я теж була у війні — частиною моєї крові. І щоб мати право святкувати день перемоги!”

Союзянки! Українські жінки! Чиж ми такі слабодухи? Чи ляк перед вколєнням голкою може здержати нас від цього, щоб ратувати якесь молоді вояцьке життя? Збираймося гуртами, відділами, закликаймо цілу нашу українську громаду та спішим дарувати кров до станиці АЧХреста!

українських парохіях Канади. На зїзді, що відбувся у Вінніпегу при кінці червня ц. р. делегати парохій вибрали езекутиву та дорадчий комітет, які займаються цією працею. Зїзд поручив урядови брати участь у діяльності канадських жінок, яка відноситься до післявоєнних плянів краю. Головою організації вибрано п. Б. Дима.

Опіка над поліжницею і немовлятем, якого батько на війні, ведена по цілій Америці через “Чілдренс Бюро стає у великій пригоді потребуєчим. Починаючи від березня 1943 року по цегорічний май установа обслужила 355 тисяч матерей і немовлят, при цьому кошти лікування, які покривала каса бюро були так високі, що досягали у поодиноких випадках до тисячу доларів за одну особу. Установа має свої станиці по усіх стейтах Америки даючи безплатну лікарську опіку та шпитальне приміщення жінкам вояків на час злогів.

Всеамериканська Федерація Жінок-Професіоналісток мала 15 липня у Нью Йорку свою дворічну конвенцію. Перед тисячкою членок-делегаток з цілої Америки здавала звіт д-р Міні Мафет з Далас, голова федерації. Вона звернулася (Продовження на Стороні 8-ій)

ДО ЖИТТЕПИСИ СУЗАННИ Б. ЕНТОНІ

Пан Осип Кочан, відомий флятеліст та пропагатор українського мистецтва з Джоліет, Іл., у листі до Редакції Нашого Життя доповнює нашу статтю про заслужену провідницю жіночого руху, друковану в числі з липня — цікавою заміткою.

А саме “У пошануванні пам'яті Сузання Б. Ентоні американський уряд, в дні 26 серпня 1936. року, видав був окремиї поштової значок з нагоди 16-ліття додатку до конституції який надавав жінкам Америки повні виборчі права.

Поштової значок, який пан Кочан наклеїв на листівці, має сивоголову знимку Сузання Б. Ентоні, її прізвище та напис “Софридж фор Вомен”

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Всі статті й дописи посилати до редакторки.

Оголошення, передплати посилати до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів рока 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official Organ of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. — Published on the first of every month. 866 North 7th Street, Philadelphia, 23, Pa.

Editor Mrs. Claudia Olesnicky, 151 East 81st St., New York City.

Send all articles and news items to the editor.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Виховуємо Патріотів

Патріотизм — це виплекане почування, і людина з ним не родиться. З природи має вона лиш чуттєвий зв'язок з місцем, у якому виростала та де живуть її близькі по крові. Саме у деяких домашніх звірят теж з природи проявляється прив'язання до місця, сильніше навіть, як у людини. Кермуючись самим лиш інстинктом тварина найде дорогу до загороди, що до неї звикла, навіть з найдалших віддашей — через ріки і гори. Та це не є патріотизм.

Люди стараються на різні способи очеркнути поняття патріотизму та схопити це, від чого він залежить. Є дефініції, які кладуть натиск на сентимент — почування, що вяжуть нас з рідною землею. І твердять, що це вони мають заважувати на нашому патріотизмі. Для інших важніше за почування є знання давнини та духових здобутків рідного народу, яке по їх думці впливає у рішальний спосіб на силу нашого патріотизму. Та всеж — у одному, чи другому випадку передумовиною є, щоб людина вклала ідейну працю в розбудову своєї землі і народу, та готова була понести жертви для їх добра.

Усі теж погоджуються у цьому, що патріотизм це почування, яке треба плекати. Ми й звикли говорити про "патріотичне виховання" розуміючи під цим виховну систему, яка змірає до цього, щоб дати дитині вміння любити свою землю і нарід. Так, як крізь виховання даємо їй вміння жити по Божому та пізнати досяги людського ума.

І так, як при ріжного рода знанні можемо у людини розвинути цей патріотизм до різних ступенів. На кожній мові знаходимо таке поняття як "великий патріот", подібно, як великий дослідник, великий музик, чи вчений. Є люди, які називають себе патріотами вже за те, що підуть на національне свято, чи зложать лепту на якусь цілу. У них цього патріотичного виховання небагато бо ніхто не потрудився над цим, ні вони самі не завдали собі зусиль, щоб патріотизм виплекати у себе до найвищого ступеня. Є й такі, що як пасожні на врожайній рослині живуть лиш соками, що їх другі витворюють: кожна нагода у народі — це нагода для їхньої особистої хвали, слави та наживи. І ніколи не відізветься у них голос, який питавби їх самих, що в заміну народові самі зі себе вони дали? Це люди без патріотичного виховання, це простаки у патріотичних справах, так як простаком у поведінці з людьми є цей, хто не знає правил як з другими жити.

Кожний нарід має у себе таких невихованих у патріотизмі простаків, і кожний знидівби колиб їх мав у себе багато. Бо патріотизм у народі — це його сила і запорука на будуче, і тому у наші часи, часи непевної судьби цілих народів, стільки ваш кладеться на це, щоб виховувати людей-патріотів. Щоб вже від найменших літ плекати у дитини любов до рідної землі та народу у вмільний спосіб, який напевно дававби бажаний вислід. Та щоб ці почування мали час розвинути у зрілої людини до такого ступеня любови та гордоців на все рідне, що вони межувалиб з готовістю віддати усе, навіть життя за вітчину і свій нарід.

Патріотичне виховання дитини починається дома, а родичі у ньому забирають перший голос. І у цьому лежить важність завдання родичів, щоб починаючи вчас, вони дали нагоду патріотичним почуванням дитини скорійше розвиватися, так як завчасу плакаючи музичний талан дитини, дають їй кращі вигляди на мистецький успіх у майбутньому.

Цікава Жінка

(МАРКО ВОВЧОК)

Марко Вовчок, це псевдонім української письменниці Марії Вілінської, авторки "Народніх оповідань" — одного з найкращих літературних дорібків українського народу. Та хоч "Народні оповідання" Марка Вовчка належать до найбільш читаних творів українського письменства, у Західній Україні прямо не було вже свідомішої селянки, яка їх не читалаб — само життя цю талановитої жінки менче відоме загалові.

Світлини з тих часів представляють нам її як жінку скромно, одягнену, гладко, без претенсій зачесану, з великими, розумними очима. Жінку, яка знала душу народу, як свою власну та створила в українській літературі школу "народніх оповідань" її твори служили за обовязкову літературу по наших школах і були невичерпаним джерелом до вивчення гарної, народньої мови.

Судячи по вигляді авторки і її творах, моглоб комусь здаватися, що це жінка з простолюддя, яка обдарена іскрою Божою, записувала свої помічення і вражіння так безпосередно, як їх бачила.

Тимчасом Марія Вілінська це дочка українського поміщика (дідича). Ця родина осіла була в Росії в Орловській губернії. Зрозуміло, що в дома говорилося по російськи.

Випадок хоче, що до цієї губернії дістається, як засланець,

член Кирило-Методіївського Братства, етнограф Опанас Маркович. Він зацікавлюється молодою донькою дідича Вілінського. Згодом помічає, що її починає цікавити етнографія. Ба, що більше: вона виявляє навіть охоту пізнати Україну: її побут, вивчитись її мову. Можна догадатись, якою прихильністю і вдячністю сповнялось серце Марковича до Вілінської за те, що вона цікавилась його "безталанною" Україною. Рідко, щоб у таких випадках не прийшло до кохання, а то й шлюбу. Вілінська виходить за Марковича і в 1851 році переходять вони жити на Україну. В шість літ пізніше видає першу збірку своїх "Народніх оповідань", які відразу здобувають їй велику славу по всій Україні. Подружжя це, що повстало з любови й взаємного розуміння інтересів, не виявляється щасливим. Жінка ця має в собі "щось", що підбиває їй серця муштин. Оповідають, що хто раз був пізнав Марковичку, то не сила була в ній не залюбитися.

Шевченко сам називає її "своєю донею" Підозрівають, що поет мав ще й інші почування до цієї демонічної жінки, крім отих "батьківських". Але

були молодші. Уродливий, славний на всю Росію Тургенев, пропонує Макровичці вїзд за границю, щоб поширити

(Продовження на Стороні 7-ій)

Українські родичі, ці, які почуваннями так тісно зв'язані з далекою землею своїх предків, повинні з великою уважливістю ставитися до свого завдання виховати з дітей патріотів. Бо це виховання має бути дещо ширше, повніше, як його опісля дасть дитині школа та організації. Побіч плекання у дитині почувань для Америки — вони мусять найти спосіб, як теж розбудити у дітей любов та зацікавлення долею української землі. Нема мови, щоб такі почування могли шкодити американському патріотизмові дитині. Навпаки: на прикладі грабленої української землі та кривд її народу — дитина з якоюсь вдячністю жити-ме для Америки, її установ та свобод! А при цьому виростати буде у свідомості цього, що на ній лежить теж моральний обовязок вільної людини помагати українському народові у його визвольницьких змаганнях.

Щоб дитина українських батьків виростала у такому патріотизмі — треба, щоб від найменших літ чула від батьків саме найкраще про Україну, а найбільш спочутливе про її долю. Щоб дома вчилася шанувати жовто-блакитний прапор, так як росте у гордоцах на вид американського. Щоб знала український національний гимн, вчилася української мови і письма, та дістала у руки українську книжку. Щоб гордилася народом своїх предків який через віки тяжкої неволі не стратив національного облича і бажання вільного життя.

Коли у такому патріотизмі виховаємо тут наших дітей можемо бути певними, що якаб доля не судилася Україні цієї війни по цій стороні океану усе буде кому за неї впінутися. І не будемо тоді безслідно кликати наших молодих людей щоб писали про Україну до своїх конгресменів, редакторів, слали протести, чи домагання. Вони це зроблять самі швидко, радо і не одинцем. Найдуться їх у Америці сотки тисячі — впінутяться за права українського народу кожний, у кого лиш дідо, бабуня, мати чи батько приїхали шукати долі у новому, кращому світі.

Клявдія Олесницька.

ВІСТИ З ЦЕНТРАЛІ СУА

ОРГАНІЗАЦІЙНА ПОЇЗДКА

Олена Лотоцька, голова Союзу Українок Америки виїде дня 8 вересня на безпереривну поїздку-відвідини відділів СУА, яка буде в такому порядку:

- Відділ 28 — Ньюарк, Н. Дж., дня 10 вересня.
 Відділ 24 — Елизабет, Н. Дж., дня 12 вересня.
 Відділ 22 — Джерзи Ситі, Н. Дж., дня 13 вересня.
 Відділ 19 — Бейон, Н. Дж., дня 14 вересня.
 Відділ 29 — Вунсакет, Р. Ай., дня 17 вересня.
 В тижні 17 до 22 вересня відділ 25 в Амгерст, Масс., відділ 50, в Лареис, Масс., і відділ 44 в Бостон, Масс.
 Відділ 45, Манчестер, Н. Г., дня 24 вересня.
 Відділ 34, Коговс, Н. Й., дня 26 вересня.
 Відділ 6, Рочестер, Н. Й., дня 29 вересня.
 Відділ 55, Рочестер, Н. Й., дня 1 жовтня.
 Відділ 49, Бофало, Н. Й., дня 4 жовтня.
 Відділ 58, Бофало, Н. Й., 6 жовтня.
 Відділ 14, Клівленд, Огайо, 8 жовтня.
 Відділ 30, Клівленд, Огайо, 10 жовтня.
 Відділ 7, Акрон, Огайо, дня 11 жовтня.
 Відділ 11, Йонгставн, Огайо, дня 12 жовтня.
 Відділ 36, Шикаго, Ілл., дня 15 жовтня
 Відділ 5, Детройт, Міш., дня 22 жовтня.
 Відділ 16, Детройт, Міш., дня 24 жовтня.
 Відділ 23, Детройт, Міш., дня 25 жовтня.
 Відділ 31, Детройт, Міш., дня 26 жовтня.
 Відділ 37, Детройт, Міш., дня 27 жовтня.
 Відділ 26, Детройт, Міш., дня 29 жовтня.
 Відділ 27, Пітсбург, Па., дня 1 листопада.
 Відділ 59, Болтімор, Мд., дня 5 жовтня.
 Відділ 1, Нью Йорк Ситі, дня 7 листопада.
 Відділ 3, Нью Йорк Ситі, дня 8 листопада.
 Відділ 4, Нью Йорк Ситі, 9 листопада.
 Відділ 8 Нью Йорк Ситі, дня 10 листопада.
 Відділ 43, Вайтстон, Н. Й., ддя 11 листопада.
 Відділ 21, Бруклін, К. Й., дня 12 листопада.
 Відділ 32, Бруклін, Н. Й., дня 14 листопада.
 Відділ 53, Бруклін, Н. Й., дня 15 листопада.
 Відділ 18, Джемейка, Н. Й., дня 16 листопада.
 Відділ 35, Озон Парк, Н. Й., дня 17 листопада.
 Відділ 22, Йонкерс, Н. Й., дня 19 листопада.
 Відділ 40, Аллентавн, Па., дня 21 листопада.
 Відділ 2, Честер, Па., дня 23 листопада.
 Відділ 15, Честер, Па., дня 24 листопада.

Проситься відділів цих дат придержуватися й бути пригтованими зо зборами. Колиб з яких непредвиджених причин зайшла зміна, уряд відділу найближчих відвідин буде повідомлений доволі вчасно. В Шикаго голова задержиться довше, бо є вигляди заснувати нові відділи. Поїздка забере й так доволі часу, отже проситься уряди відділів доложити усіх старань, щоб збори на тижні були вчасно заловіджені.

ЦЕНТРАЛЯ СУА.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА:

Передплати:	Нові	Разом	Річна виладна:
Відділ 1 Нью Йорк Ситі	4	24	Відділ 14 Клівленд О., за 1944 \$10.00
Відділ 4 Нью Йорк Ситі	2	24	Відділ 40 Аллентавн, за 1944 \$10.00
Відділ 10 Оульфонт, Па.	2	9	Пресовий фонд:
Відділ 21 Друклян	1	86	Відділ 16, Детройт, Міш. \$19.00
Відділ 23, Детройт	3	23	Відділ 37, Детройт, збірка 5.00
Відділ 28 Ньюарк, Н. Дж.	3	8	Відділ 43, Вайтстон, Н. Й. 5.00
Відділ 30 Клівленд, О.	2	29	Фізія СУА Детройт, Міш. 150.00
Відділ 37 Детройт	1	19	
Відділ 40 Аллентавн, Па.	7	7	

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД СУА

Збірка на весіллі у пані Розалії Вецаль в Вунсакет, Р. А., 10 доларів. Марія Малиновська, 1.50.

По 1 дол. зложили пані: М. Пелех, А. Кібзей, М. Фір, Р. Бйба, А. Гладій, Марія Кінаш. Сердечна подяка.

ДРУЗІ З ДАЛЕКИХ СТОРІН

Дорога Редакторко "Нашого Життя"!

Оцим прошу Вас, щоб від сьогодні висилали мені Ваш часопис. Прошу повідомити мене, яка передплата для Аргентини, а негайно її вишлемо.

Може у редакції є ще усі

попередні числа "Нашого Життя", то дуже прошу їх вислати. Як не булоб усіх — пришліть ті, що остали, а буду радий вислати їх вартість по одержанні.

Здоровлю Вас широ й остаю з глибокою пошаною

М. Дейнека,

Овера — Місіонес, Републіка Аргентина.

Багатство в Скрині

Кілька років тому Централь СУА зокликала свої відділи складати гроші на закупно зразків українського народнього мистецтва. На цей заклик відділи прислали поважну суму гроша, за які куплено в кооперативі "Українське Народне Мистецтво" у Львові прегарну збірку українського мистецтва.

Ця збірка важна тим, що вона була виготовлена після плану знавців, та обіймала кожную галузь нашого мистецтва для повної вистави навіть на велику скалю. Важна вона й тим що чимало зразків як наприклад килими, були зроблені із взорів славної української артистки Олени Кульчицької, й обнімають кожную епоху розвитку української культури.

Так само важні є зразки виробів деревляних, керамічних (глиняних) і мідяних. Найбільше зразків є вишиваних хрестиками, нізінкою й плоским гаптом як теж вироби вовняні; з кожною частиною нашого прегарного, широко розкиненого краю.

Нащо властиво СУА купив це все? Чи на те щоб воно лежало в скрині в Централі? Певно що ні!!

Союз Українок Америки, організація культурно-освітня, поставила собі завдання поширювати українську культуру в Америці. Найкращим і найбільш приступним способом для цього є улаштування вистав українського мистецтва в громадах де є відділ чи відділи СУА.

Майже в кожній місцевості є будинки публичних читалень Паблік Лайбреріс, яких заряд дуже радо приймає такі вистави й навіть помагає людям що її улажують. У великих містах є ще Музеї та різні організації, які теж дуже радо помагають улажувати вистави українського мистецтва, даючи місце в будинку й людей до помочи. Треба тільки до них звернутися.

Така вистава дає можливість заінтересування ширшої публики нашим мистецтвом, культурою й історією нашого народу. Ми так часто нарікаємо і дуже болить нас як Росіяни або Поляки присвоюють собі наше мистецтво, танки чи музику; але поза нарікання нічого ніколи не робимо в тій справі. А є така добра нагода, є можливість, є з чим показатися, улаживши виставу українського народнього мистецтва. Речі на виставу може дістати кожний відділ СУА без жадної оплати за речі. Відділ оплачує тільки посилку куфра.

Навіть улаштування вистави у своїй громаді, серед свого середовища є дуже гарна й ко-

рисна праця. Перш, усього наша молодь знає дуже мало про українське мистецтво. Сам факт що вони вдягаються в українські костюми не дає ніякого знання, про те як розвивалося наше мистецтво, які його галузи й можливості.

Навіть ми старші що приїхали сюди з Старого Краю, знаємо мало як, наприклад вдягалися наші люди в різних частинах України: в Галичині, на Волині, Гуцульщині, Полтавщині, Київщині і т. д. Які були умовини тієї чи іншої частини України, що заставляли її людей інакше вдягатися, вживати інших приладів до праці в господарстві, а навіть мати інші звичаї й обичаї.

Чому наше жіноцтво так мало інтересується цією ділянкою нашої організації? Звичайно є такі вимівки: "тепер є війна, жінки працюють, ніхто на виставу не прийде, нема де вистави уладити і т. д."

Це все правда тепер, але війна все не була і не буде. Жіноцтво наше й перед війною працювало, а ті що улажували вистави казали що люди приходили й були заінтересовані. І булоб де виставу зробити колиб тільки самі відділи того широ забажали, й потрудилися оглянутись за місцем.

Зробимо самі собі велику кривду як будемо й надаліше занедбувати те джерело доброї пропаганди й не повинно нас зовсім боліти як ворожі нам нації будуть й на даліше присвоювати собі те що є наше українське.

Кілька неділь тому до Централі СУА загостила пані Анастасія Кочан, з Дждоліет, Ілл. Вона оглядала наше мистецтво і не могла надивуватися красою й числом зразків. "Тож ви маєте тут велике багатство, чому так мало даєте про те знати Американцям, які дуже цікавляться українським мистецтвом" — казала пані Кочан.

А пані Кочан знає, бо вона зо своїм чоловіком часто улаштовують вистави, маючи свою власну збірку народнього мистецтва. Ніде правди діти, ми дійсно не даємо знати ширшому загалові, а держимо наше багатство в скрині. Дивімся вперед, робім плани й приготування, щоб в найближчому часі уладити виставу у своїй місцевості. Пишіть до Централі СУА по інформації, а ми радо вам поможемо.

Анна Бойко,,

предсідателька секції мистецтва С. У. А.

Кожний батько хоче, щоб його син робив це, чого він сам не хотів робити, як був у його віці.

Н. Мартін.

Marian Lantz

Refugees And Pending Legislation

Miss Marian Lantz, the Executive Secretary of the International Institute in Philadelphia, Pa., is the author of the subsequent article. She is Executive-secretary of an organization that works with the foreign-born, and with matters of policy and legislation concerning them. Consequently, she is in position to be well informed and express views worthy of our thoughtful consideration.

Miss Lantz is a graduate of Boston University, has had years of experience in other Institutes, and is a leader in the general field of social work.

We have discussed at length the spirit and implications of the Atlantic Charter. We search daily for concrete ways to put it in practice. The following material is worthy of your careful consideration.

On Jan. 22, 1944 by the President's Executive Order 9417 a War Refugee Board consisting of the Secretary of State, Secretary of the Treasury and the Secretary of War was established. This Board was charged with the responsibility for seeing that all measures within the power of the government to rescue victims of enemy oppression who are in imminent danger of death be carried out. The functions of the Board include the development of plans for "(a) the rescue, transportation, maintenance and relief of victims of enemy oppression, and (b) the arrangement of havens of temporary refuge for such victims." The Board is responsible to the President and is directed to work with the United Nations Relief and Rehabilitation Administration (UNRRA), the Intergovernmental Committee and other appropriate international organizations. Its Executive Director is Mr. John Pehle, a very capable person, formerly Assistant to the Secretary of the Treasury and Director of Foreign Funds Control.

Mass executions and deportations of minority groups in enemy occupied territory are no new story to you. Millions of human beings have been deported or perished. Too often, however, we are interested only in these sufferers who belong to our own nationality or religious group. The problem seems so great and we so inadequate that we bemoan and condemn but do little.

Mr. Pehle has explained that one of the first and most important tasks is to see that refugees are moved out of European neutral countries to make room for others who might escape from Nazi countries to take their place. The prompt transfer of refugees from those neutral countries such as Spain, might help those governments to be more willing

other refugees reaching their land by the underground route or by negotiations with the satellite countries.

No problem could be set up at this time to encompass all the persons who need help, but among the individuals that might be aided are those who are now in hiding because they are sought by the Nazis for purposes of destruction or deportation. In March, reports stated that little Switzerland had over

60,000 of these refugees of every nationality. What does the U. S. propose to do?

Two Resolutions are now in process of being considered. One is S. Res. 297 introduced by Sen. Gillette May 29th to the Senate and one is H. Res. 576 introduced by Representative Dickstein to the House June 2nd. Copies of these resolutions can be had by writing to either of these gentlemen in Washington or from the Congressional Records of the above dates. They propose in brief the establishment of "free ports" in the U. S. to provide a temporary haven for war refugees who cannot at the present time enter under our immigration laws. The term "free ports" is rather misleading, for it really means "temporary and restricted living." The areas would be fenced and refugees taken in would not be considered as legal residents of the country. The same principle is now employed in regard to foreign goods destined for reshipment to other countries. Since the refugees technically would not be in the country they would not be subject to immigration quota restrictions. Adoption of such a plan, it is held, would put the U. S. in position to suggest that other countries follow suit. Our country, by its action would set an example which other members of the United Nations would find it difficult not to follow. Of course, there are difficulties, but the Child Refugee program was worked out and we have in this country at the time 130,000 Nazi prisoners of war who have arrived without visas. We also have temporary agricultural railroad workers from Mexico, Jamaica and the Bahamas. Where there is a strong desire, a way can usually be found.

There are objections, of course. Some people feel it is inhuman to establish what might be regarded as concentration camps for refugees we are not willing to admit. Others fear that they will eventually get into the country beyond the restrictions of the quota law. Those who are in favor believe that humane though restricted treatment is preferable to death and that life must be saved. The plan has nothing to do with unrestricted and uncontrolled immigration. It is simply a proposal to save the lives of innocent people.

On June 12th President Roosevelt by executive order, gave permission for 100 refugees of different nationalities to be admitted immediately. They will come from Nazi liberated territory in Italy and will be housed at Fort Ontario near Oswego, N. Y. It will be called the *Emergency Refugee Shelter*.

Whether the Resolutions now before the House and Senate become laws, or whether more refugees will be admitted will depend very largely on public reaction and the amount of support that can be rallied for it. If you would like to see the idea put into effect in greater measure, it is suggested that you write at once to President Roosevelt expressing approval of his action and to John Pehle, Executive Director of the War Refugee Board, Washington, D. C.

Відпочинок для Мама

Прийшли літні місяці, і починаючи від шкільної дівчорі, скінчивши на батьках, усі надіються на вакації, відпустки, відпочинок та безділля. А як з жінкою-господинею? Чи ж і її не прислугує право на крихту відпочинку та зміни у її щоденних заняттях, які не кінчаються з ударом годинника, чи фабричним свистом?

Правда, як родина дома, то байдуже, чи це місто, літнице чи фарма — мама усе мусить подбати про їду для дітей та чоловіка, і ніхто другий її у цьому призначенні не виручить. Діти, хоч підуть до парку, на грище, чи до "мувіс" — всежтаки, як зголодніють, вернуть домі. Коли рідня на ціле літо виїздить з міста, то і там з правила на плече матері спадає обов'язок вести господарство. І то, по найбільшій частині у гірших обставинах, як у місті. Бо харчів тепер не всюди дістанеш у такій якості та кількості, як треба, тяже їх довести, чи у хаті нема цих усіх угодінь, які маємо у місті.

Та мимо цього кожна жінка повинна сама подбати про це, щоб і для себе мати відпочинок та вакації. Літо приходить лиш раз у рік, а ніяк инча пора не дає стільки природної нагоди на це, щоб поправити здоров'я, скріпити нерви та набрати сил до праці. І сама мати господиня мусить подбати про це, щоб створити дома такі обставини, серед яких найшовся б у неї час на додаткову годину сну, прохід, морську купіль чи безділля.

Як досягнути цієї штуки? Перш за все треба заставити дома усіх — дітей та дорослих — виконувати частину домашніх обов'язків. Постелити ліжка, замести кімнати, держати свої речі в порядку повинна кожна дитина сама за себе. Треба теж розділити по черзі між усіх такі заняття, як накривання до стола, збирання посудини після їди, миття та порядкування кухні. Хоч багато матерей у році самі виконують ці усі заняття і не виручаються ніким з домашніх — то у часі вакацій вони це безумовно повинні робити. Менше праці у літні місяці дасть їм більше сили та енергії на пізніше.

In connection with H. Res. 576 and S. Res. 297, write to your Senators and Congressmen. It is natural to worry and be concerned about our own relatives and friends. We begin to be civilized when we are concerned about those whom we have never seen and know only because we are all God's children.

Друга важна річ це те, щоб на один чи два гарячі місяці літа, які призначили на вакації (байдуже, чи ідемо, чи остаємо у місті), робити дома лиш це, що необхідне. Не журімся цим, що хата тоді не буде блестіти, як у зеркалі, що даруємо собі на цей час відвідини приятелів, і може аж завтра будемо робити це, з чим годилося покінчити нині. Нехай цей місяць, тиждень, чи хочби кілька днів будуть инчими як решта року, і ми забудемо про такі речі як години, поспіх беручися за все спокійно та з погідним духом.

Важною справою для господині є це, щоб на час вакацій вести кухню у найпростіший спосіб. Варити страви не вибагливі, а здорові, прилаштовуючи їх більшу кількість нараз, так щоб переховавши у холодильнику мож було їх уживати на другий день. Варити з ранку, коли холодніше, а вживати багато сирі ярини та овочів, доповнюючи ними ці відживчі вартості, яких потребує літом наш організм.

Різного роду "стю" та зупи, де мясо вариться разом з яриною — це ідеальна страва, що заощаджує і час і працю. Готові пудинги та джеля теж мож прилагодити більшу кількість у один раз та переховати до другої, а то й третьої днини. Коли частину змішаємо зі сирими чи вареними овочами, або вбемо тріпачкою на сніг — навіть у вигляді дістаємо у легкий спосіб щось иншого, як було попередньої днини на столі.

Мати-господиня зможе краще використати літний відпочинок, коли подбає про це, щоб не витрачувати багато часу на прання і прасування одяжі. Одяга, яка легко плямиться, тяжко переться чи вимагає частого хімічного чищення — не надається для щоденного вжитку на час, коли мама теж хоче користати з літних вакацій. Для дітей одяга з матерій, яких не треба прасувати, не дуже ясна та вигідного крою — це велика пільга на мамині руки у порячу літну пору.

Найважливіше це, щоб мати-господиня заставила кожного у хаті виконувати частину домашніх обов'язків. І щоб це дало їй дещо вільного часу кожної днини, який вона могла провести поза хатою, на відпочинку та розривці. Як обставини у неї так складаються, що годі їй виїхати з міста чи дозволити собі на довші лінощі — нехай подбає хоча б про це, щоб через тиждень чи два провести щоднини кілька го-

(Продовження на Стороні 5-ій)

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДІТРОЙТ, МІШ.

\$150.00 на Пресовий Фонд

Дня 13 липня відбулися збори Філії С.У.А. в Дітройті на яких явилися представниці 5, 16, 23 і 37 відділів.

На тих зборах ухвалено вислати до централі **\$150.00 на Пресовий Фонд Нашого Життя**.

Ще в 1940 році філія С.У.А. уклала День Української Жінки на який запрошено теж тодішню організаторку С.У.А. п. Олену Штогрин. Половина доходу в сумі \$200.00 призначено тоді на самостійну пресу С.У.А.

В грудні минул. року філія вислала \$50.00 на Наше Життя, а тепер висилаємо \$150.00, разом \$200.00.

Радіємо, що ми буди приготувані підтримати наш самостійний часопис, якому бажаємо якнайкращих успіхів і закликаємо усі відділи С.У.А. до активної підтримки так довго очіжаного і хосенного для нас усіх часопису.

Бажаємо сестрам С.У.А. доброго здоров'я й сильної волі в щоденнім змаганні за краще завтра.

Розалія Стисловська,
касієрка філії С.У.А.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Приєднання членок С.У.А. через працю для АЧХ.

Гурт українських жінок, що досяг числа 50 зареєстрованих членок, зорганізувався у пащому місті з ініціативи ред. К. Олесницької для праці у А. Ч. Хресті.

Після проголошення зазиву по наших церквах та через радієві години, жінки охочо реєструвалися у заведенні п. Абрагамовської, а опісля у самій роботі АЧХреста, що її веде від початку війни департаментова крамниця Ванамейкера.

Українська група жінок є першою національною групою, яка зголосилася там до праці. І до того зголосилася у найбільш наглядну хвилину, бо у день після розпочаття інвазії Європи. Жінки працюють пильно та вмילו, хоч через вакації присутність частинно маліє, бо деякі через малі діти, інші для поратуння здоров'я виїздять з міста. Та є надія, що з покінченням вакацій усі повернуть до праці та надроблять це, у чому випередили їх найпильніші, які остали на місці.

З ньюорських відділів С.У.А. досі найбільше членок для

праці дала Жіноча Громада. І воно відділові оплатилося, бо вже після перших днів стрічі у робітні чотири членки групи виявили охоту стати водночас членками 1. відділу С.У.А. Є ними: пп. К. Пелешок, Р. Стречак, З. Галюта і А. Крафчук.

В українській групі працюють згідно жінки, які належали, чи належать до інших жіночих організацій. Є теж такі, які досі не мали нагоди працювати у жіночих організаціях. Тепер для усіх найшлося спільне місце, де можуть зблизитися, співпрацювати та у гідний спосіб зареєструвати ім'я українського жіноцтва Нью Йорку в установі такого великого значіння, як А.Ч. Хрест.

Членки С.У.А. в Нью Йорку! Нехай ніодної з Вас не забракне при праці для А.Ч. Хреста! Бо там скривається не тільки нагода помочи Америці, але теж скріпити С.У.А. здобуванням для нього прихильників.

Стефанія Ковбаснюк.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ювілей т-ва Горожанок, 41 від. С.У.А.

21 травня т-во У. А. Горожанок, 41 від. С.У.А. святкувало 15-літню річницю свого існування. У святі взяли участь відділи С.У.А. 42, 46, 48 та гості з інших організацій.

Підготовою свята займався Комітет, в якого складі були: С. Стрижак, голова; А. Дубас, О. Стасюк, М. Насевич, Р. Кісь, М. Чопик, А. Вишиванюк, М. Лабяк, Е. Рій. Господинею свята була К. Чемерис.

Свято відкрила короткою промовою голова комітету п. Стрижак, а відтак передала провід голові т-ва п. Штогрин.

Замітне вражіння на приявних зробила точка, коли п. Штогрин після промови про змагання т-ва У. А. Горожанок через 15 літ, звернула увагу учасників на п'ять жінок, які були при оснуванні товариства і остали в ній по сьогоднішній день. Це піонерки нашого товариства, — говорила вона, — які зміли видержати труди і прикrostі та остали вірні ідеї, тоді, коли другі відходили знеохочені. Цих жінок: А. Дубас, О. Стасюк, С. Стрижак М. Насевич, Р. Кісь — гол. Штогрин викликала по черзі а п. А. Рій, скарбничка т-ва припинила їм китиці квітів. Приявні витали кожному рясними оплесками.

Після цього голова т-ва прочитала привіти, які наспіли від філії С.У.А. 16 і 26 відділів з Ді-

тройту. Цей факт, що наші сестри з далекого Заходу солідаризуються з нами у святкуванні нашої річниці, викликав бурю оплесків та остав милим спомином у пам'яті Горожанок.

Відтак голова покликala представниць і представників організацій, які склали свої привіти.

Найперше говорила голова С.У.А. п. О. Лотоцька, від У.Н.С. д-р В. Галан, і С. Слободзян, від т-ва Горожан майор Дармопрай, від 41 відділу А. Сивуляк, від 42 відділу П. Панамаренко, від 46 від. Т. Кульчицька, від 48 від. М. Бабяк, від т-ва Любов М. Дубас. Зазивом до дальшої праці голова закінчила свято.

Ювілейні дари зложили: т-во У. А. Горожан 15.00 дол., Громада 23 і Бравн, 10.00 дол., 42 від. 5.00 дол., 46 від. 5.00 дол.

Видано коротку історію т-ва Горожанок в формі памфлету, який дістали всі учасники.

Так закінчили ми 15 літ змагань, — вступаємо в новий розділ із свідомістю, що ще більше праці лежить перед нами.

Учасниця.

БРУКЛИН, Н. Й.

День Батька уладжений 21 відділом С.У.А.

Звичай святкувати День Батька не прийнявся ще так широко, як віддавання пошани матерям у святкуванні їх дня. Та всеж — батьки своєю тяжкою працею на щоденний хліб не менше заслугоують на це, щоб один день у році присвятити на віддання їм прилюдної пошани.

З увагою на це 21 відділ С. У. А. уладив у дні 18 червня День Батька, на якому батьки, матері та гості веселилися, як одна спільна родина. Членки С.У.А. зготовили смачний обід, а ціле свято розпочалося спільною молитвою, яку проводив Отець Декан Антін Лотович. Після цього він виголосив промову, підкреслюючи ці заслуги, які батько має у вихованні дітей та вдержанні родини.

Голова 21 відділу А. Бодак, щиро повитала усіх гостей та звернула увагу на це, що саме від матерей і жінок вийшла ідея святкувати День Батька. Тому, що ніхто другий не оцінить так як вони цього труду та зусиль, які батько несе на своїх плечах для добра і вдержання родини. Голова теж покликвала теж бесідників і бесідниць до слова, які склали бажання, так що не раз прияв-

ним і сльози покотилися з очей.

Після гостини була вигравка трох нагород, при чому мушу згадати, що Ювілейна Книга С.У.А. дуже надається на нагороди при таких нагодах. Зараз після вигравки продано теж дещо більше її примірників.

Забава покінчилася гарним моральним і матеріальним успіхом, за що дякуємо щиро усім, що своєю працею причинилися до її успіху.

Анна Бодак.

ВАЙТСТОН, Н. Й.

Відділ 43 С.У.А.

На піврічних зборах 43 відділу С.У.А. у Вайтстон, дня 4-го липня ц. р. ухвалено дати \$5.00 на пресовий фонд Нашого Життя, а \$10.00 на Рідну школу при церкві св. Юрія в Нью Йорку.

Наша місцевість невеличка, отже й наш відділ малий, але членки радо працюють, щоб придбати фонди на потреби організаційні, як теж жертвувати на українські інституції.

Як перед тим, так тепер будемо старатися підпирати Наше Життя, бо розуміємо його значіння й важність для нашої організації, як теж для жіноцтва загалом.

А. Деревляна, пис.

ДРУЗІ З ДАЛЕКИХ СТОРІН

Хвальний Уряде С.У.А!

Нам дуже мило було дізнатись, що Вам вдалося започаткувати свою власну газету. Віримо, що Ви мали великі труднощі, але досягли, чого бажали.

Наше товариство хоче передплачувати Ваш часопис і просимо прислати нам усі числа від початку року.

Праця Ваша тяжка, але заміри світлі й потрібні нашому народові. Тож працюйте щиро, а Господь Вам допоможе і поблагословить.

За Жіноче Товариство при укр. прав. церкві в **Едмонтоні, Альта, (Канада):**

Михайлина Будник, голова;
Софія Федько, секр.

ВІДПОЧИНОК ДЛЯ МАМИ

(Продовження зі Сторони 4-ої)

дин у парку, на піску над морем, чи вилежатися у сонці на даху хати. Стільки уважливості для себе і свого здоров'я належить кожній жінці - господині!

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

ПЕРЕХОВАЙ УСЕ, ЧОГО НЕ МОЖЕШ ЗІСТИ

З таким кличем звертається до господині влада. від хвили, як почалася війна і великі припаси поживи забирає армія, чи союзні держави. "Городи на побіду" та презервування ярини і овочів домашнім способом це вислід всенародної ошадности, яка зміряє до цього, щоб скоріш заставити людей до більшої праці, як дати їм відчутти недостачу поживи. Уже третє під ряд літо по підмійських городцях та незабудованих площах середмістя вилискуються стручки гороху та фасолі і червоніють помідори. Люди, які ніколи не обробляли землі ні не збирали її плодів, працюють сьогодні з вмінням професійних городників, бо послушали зазивів та поважно взялися до діла. Мільони тон поживи — кожного літа більше — дістає край з "городів на побіду", а жінки домашнім способом заповнюють полиці консервованою поживою, виплеканою на своїй грядці та переробленою на зимовий вжиток у власній кухні.

Презервування на більшу скалю можливе лиш тоді, коли ми маємо усе потрібне зняряддя та знаємо, як до цієї праці братися. Американські жіночі клуби чи громадські осередки пожичають зняряддя, якщо ви є їх членками, а цілий ряд дешевих брошурок дає кожному точні вказівки, як братися дома за презервування ярини, чи овочів.

Та якщо у вас лиш одна грядочка на подвір'ю і нічого більше на ній не вродилося окрім помідорів, бо ці "де не посяй там виростуть" — ви теж можете зужиткувати свій скромний урожай на зимові місяці. Без великої штуки та заходу можете зробити дома **кечап**, а зваживши, як багато поїнтів він тепер коштує вартує потрудитися:

"Томейто Кечап"

Добре доспілі помідори треба обмити, але не витирати. Витяти зелені осередки та з надгнилі місця і покраявши на чвертки вложити у горщик. Посудини вживати каміної або поливаної, а не алюмініової. Мішати дерев'яною ложкою. До кожного гальона помідорів додати повне горня дрібно посіченої цибулі. Варити поки помідори і цибуля зовсім не змякнуть. Перецідити, виминаючи усю масу. Відміривши додати до одного гальона таку пропорцію коріння: ½ чайної ложочки гвоздиків, 1½ ложочки джінджеру, 1 ложочку червоного перцю, 1½ ложочки ци-

намону, 1 ложочку "алспайс", ¼ горнятка цукру, ¼ горнятка соли, 1 пайнту оцту. Варити поки згустне, а тоді зливати у гарячі виварені фляшки. Щільно закоркувати.

"Оскар Сое"

Це теж відміна кечалу, але через домішку хрону та селерів смачніша і така, що мож її вживати до кожного зимного та горячого мяса.

Спарити кипятком 15 фунтів дозрілих помідорів. Обібрати шкірку та покраяти на чвертки. Змолоти на машинці від мяса: 6 куснів селерів, три зелені і 3 червоні паприки викинувши з нутра усі зернятка, цілий великий кусень хрону, 12 малих цебулюк. Вимішати усе з одним горнятком муштардових зернят. Додати 1½ горнята оцту, 3 горнята цукру і 1½ столової ложки соли. Варити півтора до двох годин, мішаючи часто, щоб маса не пригоріла. Підчас варення покушати і як треба, додати соли. Зливати горяче у виварені слоїки і щільно замикати.

Обід з одного горщика

На іншому місці радимо нашим господарям, щоб у горячі дні не тратили багато часу на довге приладжування страв і у цей спосіб найшли час на вакаційний відпочинок для себе. Подаємо кілька приписів де мясо, ярина та інші складники варяться разом. Можна їх зварити враз у більшій кількості та переховати до другої днини у холодильці, або приготувати наперед усі складники і зварити в короткому часі перед самим обідом.

Страва з фасолі "лайма"

Намочити через ніч 1 фунт сухої фасолі "лайма" Зварити з кількома кусками бейкона. Вимішати з половиною пушки кондензованої зупи з помідорів, одною посіченою цибулею, половиною зеленої паприки покраяти на вузкі паски, покраяними двома твердими яйцями і половиною горнятка тертого сира. Виложити у ринку та прикрити зверху кусками бейкона. Посипати сиром та печи поки бейкон не витопиться — біля пів години, у температурі 350 степенів. Скількисть на 8 осіб. Цю страву можна зготувати рано, поставити у холодильник та печи у часі вечері.

Телятина з рижом

Зрумянити на товщі одного фунтового кусень телятини з обох сторін. Покраяти на куски та дати до ринку враз з ½ горнята сирого рижу. До посудини, у якій рум'янилася телятина влити ½ горнята води, зава-

Як Поводитися, Щоб їх не Вразити?

Емілі Пост, авторка, яка своїми газетними дописами і творами причинилася у великій мірі до піднесення особистої оглади та товариської культури у Америці — забрала голос у такій дразливій справі, як поведінка з нещасними каліками, що повертають з війни.

Вона старається подати кілька вказівок та схопити найважливіші правила у цьому, як заховуватися в товаристві цих людей та не дати їм відчутти у болючий спосіб їх каліцтва, чи инчого фізичного упослідження.

Перш за все треба приміняти цю основну засаду, якою кермуємося в співжитті з людьми: в людину, яку стрічаємо в перше, не вліпляймо надто очей, не вказуймо на неї рукою та не робім особистих завваг.

Правдоподібно не кожний воєнний каліка буде такий дразливий, щоб не відповісти на питання, як він стратив око чи ногу. Але всеж — багато буде таких, яких заболить таке питання, і тому краще подождати, поки нещасний інвалід сам у розмові не торкне цієї теми.

Як трапиться, що треба нам сидіти при столі біля жовніра, який втратив рамя, і ми помітимо, як тяжко йому забратися до кусня мяса, що перед ним на тарілці — найкраще покраяти йому це мясо так, якби це була найзвичайніша справа, без зайвих завваг та оправдувань, чи пригадок про його каліцтво. Це саме з поданням та зодяганням на гортке, присуванням крісла, чи инчими особистими послугами.

риту та поляти зверху риж і мясо. Посолити, додати перцю і одну посічену цибулю. Накрити ринку і печи при температурі 350 степенів сорок п'ять минут. Витягнути з печі та покласти на верх кружки помідорів та зеленої паприки. Посолити і печи поки ярина змякне — біля 10 минут. Скількисть на четверо людей.

Січене мясо з яриною

Вимішати один фунт січеної воловини з ½ горнята сирого рижу, одною січеною цибулею, солею і перцем до смаку. Виробити з цієї маси круглячки та ставляти у ринку. Між них покласти куски сирого моркви, селери та зеленої фасолі. Посолити та залити пушкою помідорової зупи і води у такій самій кількості. Накрити ринку і печи годину при 325 степенів температури. Відкрити і ще печи двадцять минут. Скількисть на 6 осіб.

Коли на сходах, чи у дверях стрінемо жовніра на кулях, який видимо має труднощі та потребує помочі других — не треба спішити до него з нервовими рухами, чи незручно піддержувати його, як воно діється у таких випадках, бо це робить поворотність каліки ще більш утяжливою. Вистане підійти до нього і спокійно спитати, якого роду помочі йому треба: придержати двері, подати рамя, чи що инче. Він сам вкаже нам найкраще, що зробити, і обійдеться при цьому без замішання та звертання уваги прохожих, що для окаліченої людини є дуже болюче.

Може трапитись, що у перше доведеться нам стрінути воєнного каліку, який був нашим приятелем чи кимось з близьких. У цьому випадку вияви співчуття є цілком на місці, і треба сказати кілька сердечних слів про це, як жаліємо його долею. Але треба, щоб цих слів не було багато, а в ніякім разі, щоб ми при цьому не засипували нещасну жертву війни питаннями та жадали подробиць.

Найважлише у поведінці з воєнними каліками — близькими нам, чи чужими — це те, щоб найти спосіб, як не дати їм відчутти цього, начеб фізичне каліцтво вменчувало їх особисту та товариську вартість.

ВОЛИНСЬКІ НОЧІ

Ось заплакала дитина...
Мамо, встань, потіш, хай спить...

Хай днів тяжких хуртовина
Його серця не смутить.

А щоб серденько хлопця
Не зівало на весні
Мушиш ти йому співати
Коліскові пісні...

Мушиш співом, словом рідним
Дух хлопчачий закрий —
Мушиш віру в дні побідні
В його душу перелить!

* * *

Чорну раму відхилила
Від закопчених вікон —
І в душі благословила
Днів його безгрішних сон.

І вдивлялась в ніч волинську —
Спів завмер в її устах:
Кілька сліз з очей побігло
По ізораних щоках...

Спи дитя... Колись зустрінеш
Ти за мене пишній день,
І на волі заспіваєш
Недоспіваних пісень.

Віра Вериківська.

Кожна людина може другій
зробити приємність: одна входячи в її хату, друга виходячи з неї.

Лейді Ворендер.

Наша Хата по Війні

Колиб не війна — багато з наших міст вже сьогодні малиб инчий вигляд. Багато людей вже тепер мешкалиб у хатах з холодженим воздухом та стінами які втягалиб у себе усі зовнішні звуки. Саме на передодні війни американські винахідники підготували були цілий ряд нових будівляних матеріалів, доступних загалови, які заповідали великі зміни та удогіднення в домашньому житті та господарстві.

Війна вправді припізнала ці зміни, але дозволила краще випробувати усі винаходи у практичному житті та поробити поправки там, де їх треба. Майже усі будівлі для воєнного промислу та доми для робітників, затрунених у ньому — будується тепер з нових, незнаних досі матеріалів. І усюди роблять досліди над цим, як ці матеріали відповідають свому завданню: чи після війни мож буде примінити їх до загального вжитку без змін, чи треба буде дещо поправити, або заступити чим инчим.

Найважніше, що усі ці зміни та удогіднення — це не буде ніяка вигадка та забаганка, на яку може собі дозволити лиш богата кляса людей. Від самого початку будівничі змагали до цього, щоб з цих винаходів міг користати увесь загал, та вони причинилися до піднесення мешканевого стандарту цілого населення Америки.

Будівляною засадою на будуче буде це, що цілі доми так як до війни продуковано виробляти-муть "масово" як-авта. І не тільки стіни, дахи, підлоги, двері, вікна, які будуть приходити до покупця чи посередника готові, і треба буде їх тільки зложити та прикріпити. Масова продукція обійме теж усі части домашнього комфорту, як купальні, кухні, огрівання, світло і т. п.

Багато удогіднень дістане після війни наша купальня. Натискаючи ногою гудзик у підлозі мож буде регулювати висоту умивальки так, що доросла людина чи мала дитина буде могла однаково добре з неї користати. Вішак на ручки буде зроблений з рури, через яку перепливати-ме горячий воздух або вода, так, що мокрі ручки швидко будуть висихати. Електричний огрівач та сонячна лампа будуть вбудовані у стіну кожної купальні, а такі дрібнички, як зеркало до голення та висушюча посудина на мило, будуть належати до нормального випосаження кожної купальні.

У кухні найважнішою зміною буде це, що вікна займуть місце стін, а усі нафи та ку-

хонна обстановка будуть низькі та розставлені під вікнами. Такою необхідною частиною кухні, як сьогодні є холодильник — буде машина до миття та сушення посудини. Ледівня буде округла, а піднос на харчі буде крутитися так, як двері у департаментовій крамниці, на це, щоб легко мож було господині віднайти, чогу шукає, і вона не потребувала втягати наверх усього, щоб дістатися у кут холодильні. Замість печі у деяких кухнях будуть лиш ріжного роду електричні горщики та посудини до варення під тисненням пари: усе завдання господині зводитися буде лиш до цього, щоб наставити посудину на відповідний час варення, та встрожити електричну затичку у стіну.

Сьогоднішня хата в нутрі є так галаслива, як була тому сто літ. Значить — досі не примінили люди при будові та улаштуванні своїх мешкальних домів ніякого винаходу, який задержував би у нутрі хати спокій та тишу. Йде тут не лиш про звуки, які дістаються до хати з надвору. Деколи у більшій мірі заколочують спокій у хаті звуки, які повстають у її нутрі, між чотирма стінами. Торохкотіння посудини у кухні, радіо, розмова чи забава дітей — усе заколочує тишу та спокій хатнього життя і людська винахідчивість шукає на це ради. Кожний звук, який розноситься у замкненому просторі тому звучить сильніше, що він відбивається від стін, стелі та підлоги. Щоб-цему запобігти, по фабриках вживають тепер для їх будови пороватого матеріалу, який втягає у себе звуки, як губка воду. Цей матеріал, вживаний по фабриках є досить дорогий, але винахідники є на дорозі до створення дуже дешевого ізоляційного матеріалу з трави та вовни, якого після війни будуть вживати при будові навіть найдешевших мешкань.

Справі холодження та чищення воздуха у мешканні теж присвячують тепер багато уваги. Одна компанія, яка вже виготовила точний кошторис на заложення прохолоджуючих улаждень у мешканнях негайно після війни. Ці улажденья водночас будуть усувати з воздуха саджу та инчу нечистоту за ціну біля одного доляра у місяць, побираючи у такий спосіб, як оплата за світло, чи телефон. А цілий прилад до цієї ціли коштувати буде приблизно так, як електрична холодильникна.

Сьогоднішнє освітлення наших мешкань має цю погану

CUSTOM MADE PERSIAN LAMB COATS

Не треба багато розписуватись про небувалу нагоду яку тепер можна знайти у виробництві Михайла Туранського. Кожна розумна жінка знає що тепер добра пора замовляти зимові футра.

Власне тепер у Михайла Туранського знаходиться один з найкращих виборів шкірок Persian Lamb у цілїм місті. Ви лише виберіть жмуток шкірок, скажіть нам яку моду хочете і ми вам виробимо чудове футро до ваших найвибагливіших.

Замовте футро тепер щоб було готове на зиму. Так як все у Михайла Туранського купується з довірям.

Michael Turansky

350 SEVENTH AVENUE

NEW YORK CITY

Межи 29 і 30 ул.
на 16 поверсі

Замкнено в суботу
Lackawanna 4-0973

ЦІКАВА ЖІНКА

(Продовження зі сторони 2-ої).

свої письменниці горизонти. Кажуть, що Тургенев кохав Марковичку. У свякому разі вона з ним обїздила чужинні краї. В тім приходять і до розриву подружжя. Маркович обожав письменницю, але бажавби задержати її виключно для себе, мати її у своїй хаті. Її тимчасом манить широкий світ.

За границею якийсь нещасливо закоханий у ній свояк ки-

прикмету, що дає тїнь, а ріжниця між світлом і тїнею з якою очі стрічаються на кожному місці є для них найбільше шкідлива. У післявоєнній хаті таких контрастів не буде, бо світла будуть посередині та розміщені переважно на стелі. Новиною у нашій хаті будуть теж рухомі стіни. Без великого труду кожний у себе дома буде міг розширити чи зменшити кімнату, зробити з одної дві, або навпаки. У цей спосіб мешкання мож буде примінити до кожночасних потреб жителів, запевняючи їм якнайбільшу вигоду та свободу.

дається на очах письменниці в море. Це потрясає нею до живого. За границею, головню в Парижі, заробляє Марко Вовчок журналістикою. Французською мовою володіє знаменито. Проте — нераз приходиться й недостатки терпіти. Життя не щадить їй і приржих розчарувань. По 1867 році повертається на Україну. Розчарована, якась наче знеохочена, починає вона тратити віру в свою літературну працю. В 1870 роках кидає її зовсім. Виходить вдруге замуж та їздить з чоловіком по цілій Росії. Вмирає на Кавказі в 1907 році.

І сьогодні, коли розглядати історію цієї небуденної жінки, то муситься прийти до переконання, що в неї були дві душі, два існування: одна це душа дами, поміщиці, зальотної, демонічної жінки; друга це повна співчуття, ніжна, великодушна й вражлива душа української жінки.

А сполука цих двох елементів, цих двох душ дала геніяльну, великої міри письменницю.

Нашим Найменшим

КАЗОЧКА ПРО ЗОЛОТЕ ЯЙЦЕ

Колись давно, давно жив чоловік, який мав гуску, що кожної днини несла одно золоте яечко. З ранку чоловік приходив до стодоли, де в кутику гуска мала своє гніздо і казав до неї любеньким голосом:

“А деж є моє золоте яечко?” — І кожного разу гуска зносила лискуче золоте яйце. Чоловік заносив те яйце на торг і продавав там за добрі гроші. У цей спосіб він і його рідня мали з чого гарно жити.

Але одної днини прийшов сусід і так каже до чоловіка:

“Навіщо тобі турбуватися кожної днини і ходити з одним яечком на торговицю! Таж гуска мусить мати у середині цілий склад цих золотих яець. Чя не краще зарізати її і виняти усе золото нараз?”

Спершу чоловікови жалко було вбивати гуску. Але з часом його хапчивість на золото зростала. Одного вечора він пішов до стодоли і забив гуску, що несла йому золоті яечка.

Швиденько він перерізав гуску у двоє — і що він там нашов? Ні сліду золота, лиш це все, що мож найти у кожній звичайній гусці.

Пропала гуска, і не було вже більше золотого яечка кожного ранку. Хапчивий чоловік мусів тепер тяжко працювати, щоб вижити себе і своїх дітей.

Малу дівчинку навчала мати, що живемо на світі для цього, щоб другим помагати. “То нащож живуть ці другі?” — питає дівчинка.

ЖЕРТВУЙТЕ НА ПРЕСУ

ІВАСЕВА ЯБЛІНКА

У садку Івасик
Ябліночку має,
Яблінка зродила
Аж гілля звисає.

Бо Івась пильнує,
Хробачки збирає
Стару кору з неї
Чисто обдирає.

А яблінка вдячна,
Що Івась працює
За працю для нього
Яблочка дарує.

Івасик радіє
Що є яблук досить.
Каже: “Всім дам яблук,
Хто мене попросить!”

МУДРИЙ КОВАЛЬ

Був собі коваль такий мудрий, що все починав роботу, а ніколи її не покінчив. Дав йому раз один чоловік заліза, щоби зробив леміш. Кує коваль, кує — леміш не виходить. Тоді каже чоловікови:

— Ні, чоловіче, скую тобі сокиру.

— Як сокиру, то сокиру — каже чоловік.

Кує коваль, кує — не йде діло.

— Ні, — каже, — не сокиру, а серп.

— Коли серп, то серп.
Кував, кував серп, а далі каже:

— Хоч шило зроблю!
Покував ще.

— Та ні, — каже, — не йде; вже я тобі пшик зроблю.

Та розпік кусник того заліза, що від леміша лишився, та у воду, а воно пш-ш!

— От, тобі — каже — й пшик!

Ми звикли вважати нашим приятелем кожного, хто не любить цих самих людей, що ми.

Г Л. Менкен.

ДО РЕДАКЦІЇ ЦИХ ЧАСОПИСЕЙ, ЩО ПОДАЮТЬ ПЕРЕДРУКИ З “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Звертаємося з проханням, щоб Шановні Редактори наших часописей при передруках статей з “Нашого Життя” подавали виразно назву журналу, звідки її взяли.

Трапилось у останньому часі, що один наш часопис у Америці передрукував статтю з “Нашого Життя” без подання джерела. На наш спротив вказав на канадійський український часопис, звідки передрукував спірну статтю, поміщену там без вказівки, що походить вона з “Нашого Життя”. У цей спосіб дві газети користувались чужим матеріалом, що є недопускаємо з точки погляду журналістичних приписів. Бо після них кожний передрук з иншого часопису, мусить містити покащик джерела оригінальної статті.

ШКОЛЯР

“Не піду до школи,
Бо у школі нудно!

Не буду учитись,
Бо учитись трудно!”

— А їстоники будеш?

— “І їсти і пити!”

— Колиж так, то синку

Треба і учитись.

Без розуму хліба

Ніде не добудеш

І бідним, голодним

Ціле життя будеш!

FOR SUMMER and VACATION READING

ZAKHAR BERKUT

Ivan Franko's Prize-Winning Novel

Expertly translated, beautifully bound in azure and gold

A charming romance; bold adventure in primeval mountain wilds, against a historical background of 13th century Ukraine, at the time of the Mongol invasion.

A brief outline of Ukainian history included in the volume (concise, complete).

All America is reading it!

Order your copy today direct from the translator:

Price \$2.75

THEODOSIA BORESKY,
390 Ferry Street
NEW HAVEN 13, CONN.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHYCKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

НОВИНКИ З ЖІНОЧОГО СВІТУ

(Продовження зі сторони 1-ої)

закидом до американського уряду за це, що ледви одиниці спомежи професійного жіноцтва дістали начальні становища у великому промислі, бізнесі, та адміністрації, що їх надає уряд. А дивлячись на професійну підготовку та організаторський талант — багато жінкам прислуговувала така важливість уряду. На 573. начальних становищах знаходяться муштини, а ледви вісім обсаджено жінками. При чому вже тепер показуються злі наслідки цього, що не обсаджено жінками деяких начальних постів в уряді установлювання цін. На конвенції була теж приявною і промовляла представниця Бритійської Федерації Жінок-Професіоналісток.

ДОРОГІ ЧИТАЧКИ “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Як подобався Вам наш журнал — скажіть про це своїм знакомим та приятелям. Заохотить їх до цього, щоб вони теж стали передплатниками “Нашого Життя”

Коли-ж наш журнал після Вашої думки має якісь недомогання: нема у ньому щось, що любите читати, або є, але мало — пишть про це до редакції. Ваші завваги дуже для нас цінні, і з гори складаємо Вам за них подяку.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК

на Філадельфію й околицю
MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320

Обслуга в день і ночі

MICHAEL DARMOPRAY

Real Estate Insurance
NOTARY PUBLIC

Telephone, MARket 3151

809 North Franklin Street
PHILADELPHIA, PA.

MR. & MRS.

MIKE SYWULAK

CAFE

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370

No Baby Is Born With TB

Photo by U. S. Department of Agriculture.

It's a comfort to know that these babies are free from tuberculosis. Tuberculosis is never inherited, but loving relatives, who have no idea that they carry the infection, can give tuberculosis to infants. A child can develop tuberculous meningitis and die within a few days. Careful X-ray check-up of all known contacts of persons with tuberculosis is urged by tuberculosis associations.